

Yalancı Yakamoz

— saklı bahçe · 31 Mart 2020

Yaşlı kadın ısrarla çalan saati kapatırken, saatin sesini bastırıcasına yüksek sesle söylenmeye başladı; "Tamam..tamam, kalktım işte. Görüyorsun eskisi kadar hızlı hareket edemiyorum artık, sen de azıcık halden anla be Nazım Usta!" Nazım Usta sık sık bozulan saatini tamire götürdüğü ustanın adıydı. İkisi o kadar özdeşleşmişlerdi ki saati her götürdüğünde "yine yamuk yaptın bana, işin gücün para yemek, bir iyileşmedin, yakında tam gidicisin"diyerek her defasında adama tövbe estağfurullah çektiriyordu.

Nazım Usta'yı kapatıp mutfağa doğru yol alırken sehpanın üstündeki çiçeğe gitti elleri.

"Ah Nazlı ah, yine neye küstün bilmem ki!" diyerek sarı yaprakları tek tek ayıklamaya başladı.

Kahvaltıyı hazırlarken Gönül Teyze'nin sesini biraz daha açtı. Teyzesinden hediye emektar radyosuydu Gönül Teyze. Şarkıya mırıldanarak eşlik ederken oturduğu sandalyeden uzanıp mutfağın camını biraz daha aralayarak mis gibi sabah kokusunu içine çekti. Hemen ön tarafta ki yurdun bahçesine gitti gözleri ve mahzunlaştı. Çocukları seyretmek, seslerini dinlemek kahvaltısının olmazsa olmazıydı. En çok da bahçe duvarının dibinde oturup kitap okuyan ve adına "Bekir" dediği kırmızı saçlı çocuğu aradı gözleri ama bahçe bomboştu. Arada elinde ki kepeciyle yurdun açsısı görünürdü bahçede. Pencereden biraz daha eğilir " bugün ne yemek pişirdin" diye sorar, sonra havayı koklayarak yine kendisi cevap verirdi; "Patlıcan musakka, iyi iyi, eline sağlık."

Sessizlik içinde kahvaltısını yaptıktan sonra çayını da alıp salonda ki koltuğuna geçti. Ne kadar devam edecekti bu yasak? Gerçi kendisi için değişen pek bir şey yoktu ama penceden bakıp da sokağı her tenha gördüğünde, alışkanlıktan olsa gerek, bir boşluk oluyordu içinde. Her gün gazetesini getiren Ali ile Cemil bile görünmüyordu iki gündür. Duvarda ki tabloya kaydı gözleri. Uzun uzun baktı deniz ve tekneye. Gözlerini kapatıp denizin tuzlu havasını çekti ciğerlerine ve uzun uzun dalgaların sesini dinledi. Bugün bir farklı coşmuştu dalgalar, "yağmurdan olsa gerek" diye düşündü. İlk gittiği tatil yerinden almıştı bu tabloyu. Resmedildiği yerde ki ayak izlerini bile dün gibi hatırlıyordu. Çok yer gezmiş olmasına rağmen bir daha hiç gitmemişti o beldeye. Belki de tablodan dolayı hatıraları hiç eksilmemiş, canlılığını hiç yitirmemişti. "Gidemediğim bugünler için hazırda bulunduruyorum seni" diyerek tabloya gülümsedi. Aniden gelen sesle adımlarının elverdiği hızla gitti mutfağa. Önce yurttaki çocukların top oynadığını sanarak gayriihtiyari pencereye yönelmişti ki, sesin çaydanlıktan geldiğini anlayarak hemen ocağın düğmesini kapattı.

"Bırakmadın ki azıcık hamak keyfi yapayım! Sayende tatilim yine yarım kaldı. Yine bir yanda sokak çalgıcıları, diyerek radyoyu gösterdi, bir yanda Taksim'in kalabalığı" Saysan sonsuza kadar sürecek kadar çok çiçeklerine bakarak göz kırptı.

" Neyse bugün bankada işler yoğun, gidip muhasebe defterlerini gözden geçireyim" diyerek eski bir bulmaca sayfasını aramak üzere mutfaktan çıktı. Koridordan geçerken gözü bir başka tabloya takıldı. "Yaa Basri Efendi, İstanbul şimdi bir sessiz ki sorma. Genciyle yaşlısıyla tıklıdık böyle evlere. Zaman mefhumu kalktı bu şehrin üstünden. Ama ben daha şanslıyım onlardan, daha bir gencim artık. Yıllardır arkadaş olduklarım yine benimle, son bir kaç gündür de bir geziyorum bir geziyorum ki sorma." Duvarda

ki resme biraz daha yaklaşıp sesini alçaltarak devam etti,"Geçen gün abartıp yatak dolabımda ki kıyafetleri katlarken leopar desenli elbiseme bakıp Afrika'da safariye bile katıldım."

Aslıhan Savaş

Bu yazıyı yazarken ilham kaynağım Eybekli'nin okuduğum bir şiiri oldu:

ÇÖZÜM

"Kafesteki aslan gibi,
Dolaşıyorum odaları.
Hayal etmek nasıl olsa bedava.
Kapatıyorum gözlerimi.
İstedğim yerde oluyorum.
Kim kalır ki evde..."